

עמ"ת (חיפה) 29679-08-25 - פלוני נ' מדינת ישראל לשכת תביעות משטרת ישראל

עמ"ת (חיפה) 29679-08-25 - פלוני נ' מדינת ישראל לשכת תביעות משטרת ישראל מחוזי חיפה
עמ"ת (חיפה) 29679-08-25
פלוני (עציר)

נגד

מדינת ישראל לשכת תביעות משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

[17.08.2025]

כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופטת נסרין עדאוי) מיום 5.8.25, במסגרתה הופנה העורר לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר מעצר בעניינו.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות כנגד רעייתו, וכבר בשלב זה אפנה למספר משוכות העומדות לפניי:

הראשונה, היא בהקשר לטענתו העיקרית של העורר ולפיה אין בתיק החקירה ראיות לכאורה שיש בהן להביא להרשעתו. דא עקא, שבמסגרת ההליך שהתקיים בבית המשפט קמא, בדיון בו ניתנה ההחלטה נשואת הערר ביום 5.8.25, הסכים בא כוחו (דאז) של העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילות מעצר (עמוד 2 שורה 10 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא).

ההלכה קובעת כי לא ניתן לשנות, ללא סיבה מבוססת, מהסכמה לקיומן של ראיות לכאורה. בבש"פ 9049/17 אבו סיאם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.11.2017) נקבע כי: "משנתן נאשם את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, אין לאפשר לו לפתוח את הדיון מחדש עם החלפת ייצוגו, מבלי שנתחדש דבר בחומר הראיות, אלא בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת...".

במקרה דנן התעלם בא כוח העורר מהנתון לעיל במסגרת הערר שהגיש, ולאחר שהדבר עלה במסגרת טענות המשיבה, הוא לא נתן הסבר מניח את הדעת לשינוי עמדת העורר בנדון.

יוער כי חרף הצהרת בא כוח העורר לעניין קיומן של ראיות לכאורה בחן בית המשפט קמא את תיק החקירה והגיע למסקנה (הנכונה, ועל כך בהמשך), כי אלה מתקיימות.

זאת ועוד, בחנתי את תיק החקירה לגופו והגעתי למסקנה כי אין ממש בטענת העורר בהקשר הראייתי.

השניה, היא כי החלטת בית המשפט קמא היא החלטת ביניים. בית המשפט קמא לא החליט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, או על שחרורו, אלא - כפי שהובהר לעיל - הורה לשירות המבחן ובשים לב לטיב המעשים המיוחסים לעורר (עבירות אלמ"ב) על הכנת תסקיר.

ההלכה קובעת כי ככלל בית המשפט של ערכאת הערר לא יידרש לערר על החלטה ביניים מעין זו. קבלת ערר על החלטת ביניים, בשלב זה, תעשה רק במקרים חריגים (ר' מיני רבים בש"פ 947/23 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.2.2023)). גם בהקשר זה, לא מצאתי כי איזה מהחריגים הרלוונטיים מתקיים.

השלישית, מדובר - כפי שיורחב להלן - במי שמואשם בעבירת אלימות במשפחה. "דרך המלך" בעבירות מסוג זה (אף כי ייתכנו חריגים גם בהקשר זה) היא כי טרם יחליט בית המשפט על מעצר או על שחרור באופן כזה או אחר, יש לקבל את חוות דעתו של שירות המבחן המשמש כ"ידו הארוכה" של בית המשפט.

בבש"פ 8171/06 גוארגי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.10.2006) צוין בהקשר זה כי:

"בשל המימד הפסיכולוגי החזק וההתנהגות הלא רציונאלית, הטבועים בעבירות מסוג זה, שמור תפקיד מיוחד לתסקיר המעצר בקביעה אם ניתן לאיין את מסוכנותו של הנאשם בחלופת מעצר אם לאו."

וכן ר' בנדון בש"פ (מחוזי חיפה) 47696-10-21 מדינת ישראל נ' מנסור (24.10.2021)

הרביעית, כפי שיובהר להלן, עולה - ולא על פני הדברים - כי האירוע המדובר בוצע בין היתר על רקע צריכת אלכוהול מצד המשיב, וכי אין זו הפעם הראשונה בה העורר צורך אלכוהול מעבר למקובל וגם אין זו הפעם הראשונה בה הוא נוקט באלימות כנגד המתלוננת. ה"שילוב" של בעיית אלכוהול ואלימות במשפחה היא נתון מגביר מסוכנות, המדגיש את הצורך לבחון את מסוכנות העורר באמצעות שירות המבחן.

וכעת לגופו של עניין -

כנגד העורר, יליד 1987 הוגש ביום 3.8.25 כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים וזאת בהקשר לאירוע שהתרחש ביום 25.7.25 בבית המשיב ורעייתו, היא המתלוננת. נטען, כי לבני הזוג שני ילדים, לרבות קטינה ילידת 2009. עוד נטען כי ביום האירוע בשעה 15:00, כאשר בני הזוג היו בדירה ועל רקע וויכוח שנתגלע ביניהם, תקף העורר את המתלוננת באופן שאחז בידו בצווארה תוך שהוא לוחץ עליו בחוזקה וחונק אותה. כדי להשתחרר מאחיזת העורר, הכתה המתלוננת בפניו של העורר באמצעות ידה, אך הוא לא שחרר אותה. בהמשך, המשיך העורר ותקף את המתלוננת באופן שאחז בשערה ומשך אותה לכיוון מטבח הדירה. בהגיעם למטבח, נטל העורר לידיו סכין ובעודו ממשיך ותוקף את המתלוננת תוך שהוא אוחז בשערה, הצמיד את הסכין לצווארה כעומד לפגוע בה. מעשיו של העורר נפסקו רק לאחר שהמתלוננת החלה למרר בבכי וביקשה ממנו לחדול ממעשיו. בהמשך לכך, איים העורר על המתלוננת באומרו לה כי ירצח אותה. עוד נטען, כי בעקבות זעקות המתלוננת הזעיקה בתם של בני הזוג את המשטרה, העורר עזב את הדירה ובהמשך נעצר על ידי שוטרים שהגיעו למקום.

עיון בתיק החקירה מעלה כי קיימות ראיות לכאורה שיש בכוחן, מבחינה פוטנציאלית, להביא להרשעת העורר. בכך, למעשה נשמט הטיעון העיקרי בערר שהוגש.

אפנה בנדון לגרסת המתלוננת שנמסרה סמוך לאחר הגעת השוטרים לדירת בני הזוג. המתלוננת מסרה כי לפני האירוע בעלה חזר שיכור לביתם ולכן היא "גירשה" אותו מביתם, אך הסכימה כי יחזור לפנות בוקר והוא עשה כן והלך לישון. בשעות אחר הצהריים וטרם האירוע, הוא אמר לה שהוא החליט להיפרד ממנה, בין היתר על רקע העובדה שהיא גירשה אותו יום קודם לכן. המתלוננת מסרה כי בשלב זה החל העורר לנקוט כלפיה באלימות פיזית: "...ותפס אותי בצוואר, תפס אותי ביד שלו ביד אחת (כ) שהוא חונק אותי ומפעיל כוח. אני נתתי לו מכה באף ביד שמאל שלי באיגרוף כדי שישחרר אותי. הוא תפס ביד שלו סכין בצבע כחול כאשר הוא ממשיך לתפוס אותי בשיער. הוא הצמיד את הסכין לגרון שלי כאשר היד שלו בה הוא מחזיק את הסכין מוצמדת לגרון שלי אבל הלהב לא נוגעת בגרון שלי (...). בת שלי בת 16 בשם .. צעקה מהחדר שלה 'אבא שחרר את אמא' בגלל שהיא נכה ... ולא יכולה לקום לבד מהמיטה הוא שחרר אותי יצא מהדירה, הלך להזמין מעלית כאשר הוא ממתין למעלית הוא צעק שירצח אותי, והוא ירד במעלית והבת שלי הזמינה משטרה .." (סימני הפיסוק אינם במקור - י.ל.).

המתלוננת נשאלה בנוגע לשברי זכוכית וכתמי הדם שנמצאו בדירה, והשיבה כי כאשר העורר תפס אותה היא הפילה בקבוק בושם, ולגבי הדם מסרה כי מדובר בדמו של העורר.

עוד מסרה המתלוננת כי אין מדובר בפעם הראשונה בה נקט העורר כלפיה באלימות. המתלוננת הפנתה בנדון למקרה קודם שהתרחש מספר שנים קודם לכן. המתלוננת אף מסרה כי האירוע היה ככל הנראה משום הימצאותו של העורר תחת השפעת משקאות אלכוהוליים.

המתלוננת הוסיפה, כבר במהלך גביית גרסתה הראשונה סמוך לאחר האירוע, כי היא אינה מעוניינת להתלונן אלא רוצה שהדבר ישמש כ"אזהרה ראשונה". גם בחקירות נוספות שנגבו ממנה היא ביקשה "לבטל" את תלונתה. עם זאת, המתלוננת עמדה על גרסתה וציינה ש"אני חוזרת על מה שסיפרתי לכם בעדות הקודמת"; הכחישה מכל וכל את טענות העורר במסגרת חקירתו (גרסתו תוצג להלן), והוסיפה כי "ביטול" תלונתה הוא למען ילדיהם ולמען שלום בית בהדגישה כי "כל מה שאמרתי בעדויות הקודמות נכון, אבל אני לא רוצה להמשיך בתלונה ומבקשת לבטל ולשחרר את בעלי".

יוער כי מבתם של בני הזוג, שסובלת מנכות והייתה במיטתה בעת האירוע, נגבו 2 הודעות, במסגרתן היא מסרה שבעת האירוע היא הייתה במיטתה בחדרה, שמעה את צעקות הוריה וכן "שמעתי את אבא שלי אומר לאמא שלי שהוא ידקור אותה". הבת אף תיארה את המקרה הקודם שהתרחש לפני מספר שנים אז תקף העורר את המתלוננת. גרסת העורר הייתה כי הוא זה שהותקף על ידי המתלוננת. לגרסתו, המתלוננת זרקה לעברו בקבוק בושם שפגע באפו ושבר אותו. בנוסף, תיאר העורר כי בהמשך לאמור לעיל המתלוננת איימה שתהרוג אותו ואף נטלה סכין והתקרבה לעברו "ואז חיבקתי אותה חזק ולקחתי ממנה את הסכין וזרקתי אותו לכיור". העורר תיאר כי לאחר מכן הוא יצא את הדירה והתקשר למשטרה.

כאמור, עולה בבירור כי מתקיים התנאי של ראיות לכאורה. נקבע בהקשר זה כי "בשלב הנוכחי של ההליך העיקרי, טענת העורר בדבר כרסום בחומר הראיות אינה יכולה לעזור לו. קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (ראו בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 163-167 (1996)). "בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (22.1.2019)). נתתי דעתי לטענות בא כוח העורר בהקשר הראייתי, אך מדובר בטענות שדין להתברר במסגרת ההליך העיקרי. מבחינת עילת המעצר, הרי היא ברורה - אלימות כנגד בת זוג המלווה, לכאורה בשימוש בסכין וכן באיומים מקימה חזקת מסוכנות והעורר לא סתר אותה, ולו בשלב זה. כמו כן, החלופה שהוצעה בדמות מפקח יחיד (ר' התצהיר שצורף להודעת הערר) אף היא אינה ריאלית בשלב זה. אם לא די בכך אפנה בשנית לכך כי הרקע למעשיו הלכאוריים של העורר, ולו על פני הדברים, הוא שימוש בלתי מבוקר באלכוהול וגם נתון זה מגביר את המסוכנות הנשקפת ממנו. יודגש, כי לא התעלמתי מיתר טענות העורר בנוגע למצב הרפואי של בתו וכן לכך כי המתלוננת ביקשה "לבטל" את התלונה. עם זאת והגם שטענות אלה אכן טעונות התייחסות, דין להבחן בעתיד על ידי בית המשפט קמא ולאחר שיתקבל תסקיר שירות המבחן.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ג אב תשפ"ה, 17 אוגוסט 2025, בנוכחות הצדדים.